

НЕЗАЛЕЖНАЯ ГАЗЕТА ШУМІЛІНШЧЫНЫ

СВІТАНак

№ 3 (71), люты 2009 года

<http://haradok.belarda.org> – сайт нашага рэгіёна

ТРЭБА НЕШТА ЗМЯНІЦЬ

Напрыканцы студзеня адбылося пасяджэнне райвыканкама, на якім быў зроблены аналіз работы праваахоўных органаў. Вёў пасяджэнне старшыня райвыканкама В. А. Падляшчук. Вальдэмар Антонавіч паднёў перад начальнікамі службай шэраг восстрых пытанняў. Хто будзе весці работу па процідзейнню парушэнням, калі ў раёне вялікая цякучасць кадраў сярод участковых інспектараў? Таксама незразумела, чаму участковыя міліцыянеры не пражываюць па месцы працы, а ў г. п. Обаль самая нізкая раскрываемасць злачыннасці. У пасёлку трэба тэрмінова павялічыць колькасць работнікаў міліцыі – тут пражывае чатыры тысячи чалавек. Відавочна, у работе супрацоўнікаў РАУС не хапае прафесіяналізму – раскрываецца ўсяго кожнае другое злачынства. Па крадзяжах справы ідуць яшчэ горш, а расследванне ідзе марудна. Не раскрыты буйны крадзёж на 40 мільёну рублёў у “Гандлёвым цэнтры” г. п. Обаль. Павялічылася колькасць людей, якія пралапаць без вестак. Няпростая сітуацыя з прадпрыемствамі, якія завінаваціліся вялікія сумы грошай. Судзя гаспадарчага суда Віцебскай вобласці В. А. Гаціла ў сваім выступленні растлумачыў сітуацыю вакол унітарнага прадпрыемства “Шумілінскі рапаграсервіс”. На прадпрыемства накіравана 27 іскай гаспадарчага

суда на суму 1 мільярд рублёў. Малаверагодна, што ў бліжэйшы час “Райаграсервіс” верне дайгі – эканамічны крызіс давёў да фінансавага голаду ўсе суб'екты гаспадарання раёна. Да таго ж кіраунік дзяржавы забараніў закрыццё прадпрыемстваў і скрачэнне працоўных. З выступлення в. а. начальніка РАУС П. Ушала становіцца ясна, што спрыяльнай глебай для злачыннасці з'яўляецца безгаспадарчасць, беспакаранасць, безадказнасць службовых асобаў. Патрэбны новыя падыходы і больш рашучыя меры з боку кіраунікоў і спецыялістаў гаспадарак. Але перамены ідуць не так хутка, як хацелася б. У райспажытаварыстве замест замены старой сігналізацыі на новую вядуцца пакуль што адны размовы. Работа міліцыі і сацыяльных службай па прафілактыцы алкалалізу не заўважаецца зусім. Ствараецца ўражанне, што яны чакаюць, пакуль людзі дап'юцца да апошняй стадыі, каб затым накіраваць у лячэбна-працоўны прафілакторый. У выніку сабе даражэй – расце расходная частка дзяржбюджэту. Жыццё патрабуе пераменаў, і яны павінны адбыцца. Кіраунікі райвыканкама спадзяюцца, што новы начальнік міліцыі здолее вырашыць старыя праблемы.

У. Арэшкін.

Усе службы пад кантроль ідэолагаў

Ці існуе цяпер ідэалогія беларускай дзяржаўнасці, яе канцепцыя, мадэль, праграма рэалізацыі? Кіраунік Рэспублікі Беларусь Аляксандр Лукашэнка неаднаразова аддаваў загад свайму атачэнню стварыць для яго дзяржавы нацыянальную ідэю. Аднак, у рэшце рэшт, гэта спроба абліянтулася чарговай палітычнай авантурой. А спроба выпрацоўваць нацыянальную ідэю сіламі навукоўцаў паказала толькі тое, што нацыянальную ідэю немагчыма стварыць у кабінетах. У выніку нацыянальную ідзюю стварыў стыхійны натоўп і яго харызматичны лідер, які павёў гэты натоўп невядома куды. Галоўнымі чыннікамі аўтарытарнага рэжыму народнага лідера сталіся не дапаможнікі па правядзенні палітінфармацыі, як то было пры камуністах, а селектарныя нарады і прамовы кірауніка перад працоўнымі калектывамі. Безліч гэтых прамоваў раскіданы па дзяржаўных газетах, падручніках, плакатах, сістэме Інтэрнэт. Словы кірауніка дзяржавы Аляксандра Лукашэнкі – вось адзіная аснова ідэалогіі. Існаму рэжыму патрэбна не навуковая ідэалогія, а сродак для прамыўкі мазгіў насыльніцтву. У ідэалогіі перш за ўсё задзейнічаны прапагандыстыкі складнік. Пропаганда волі правадыра добра наладжана і ў Шумілінскім раёне.

Апошні семінар ідэолагаў, арганізаваны кіраунікамі райвыканкама, прайшоў на прадпрыемстве меліярацыйных сістэм. Кіраваў паседжаннем намеснік старшыні райвыканкама А. М. Зайцаў. Для таго, каб у працоўных калектывах арганізацца работу, трэба ведаць тყы задачы, вырашэнне якіх даручыла дзяржава раённым начальнікам і спецыялістам. З гэтай мэтай работнікі розных службай і арганізацый раёна азнаёмілі (ці, хутчай за ўсё далажылі) ідэолагам аб сваёй дзейнасці. Да прыкладу, начальнік аддзела эканомікі райвыканкама В. А. Коўзан распавёў прысутным аб выніках сацыяльна-еканамічнага развіцця раёна. Наступны выступаўца – В. А. Паршыкова, старшыня арганізацыі фонда міру

зрабіла спрэваздачу аб дзейнасці арганізацыі. Міліцэйскі начальнік з РАУС па барацьбе с калупцыяй Л. А. Навіцкі паведаміў ідэолагам брабоце з эканамічнымі злачынствамі. Начальнік аддзела ідэалагічнай работы райвыканкама С. Д. Вярцінская расказала ўдзельнікам семінара аб работе працагандыстаў. Пра ўсеагульную падпіску на дзяржаўную газеты паведаміла ідэолаг Н. Хамаганава Па ўсяму відцу, што займаць пасады дзяржаўных інфарматараў, ідэолагаў і працагандыстаў у раёне на даны момант выгадна і прэстыжна. Канкрэтная работа не акрэслена, нікто не ведае, чым яны павінны займацца і за што адказваць. Але затое ў іх стабільны аклад, ідзе працоўны стаж, налічваеца неблагая пенсія. Безумоўна, людзі гэтай катэгорыі лёгка пражывуць жыццё і стануть заслужанымі персанальными пенсіянерамі.

А. Шумски.

АБ'ЯВА

Каб атрымліваць кожны нумар газеты «Світанак» паведаміце рэдакцыі аб гэтым – зрабіце бесплатную падпіску!

З наступнага нумара рэдакцыя «Світанак» пачынае змянчаць бяплатныя абвесткі чытачоў выдання. Дзеля размяшчэння абвесткі запоўніце купон або патэлефануцце ў рэдакцыю.

Рэдакцыя абвяшчае конкурс чытачоў “І таке бывае!”. Удзельнікаў Рэдакцыя паведамляе, што конкурс чытачоў “І такое бывае!” працягваецца. Удзельнікаў конкурсу чакаюць прызы, а пераможцу – сюрприз! Матэрыялы дасылайце на адрас рэдакцыі. Матэрыялы магчыма дасылаць да 1 сакавіка. Вынікі конкурсу будуць падведзены да 8 сакавіка.

Калі парушаны вашы права спажыўца, працаўніка, то даем эфектуўныя парады па абароне права і пошуку бясплатных юрыстаў. Звязтайцеся на адрас газеты «Світанак».

Беларусь,
твой народ
дагакаеца
Залацістаа,
ясная дыя!
М. Гайдамовіч.

Забралі ў салдаты

Самы адмоўны вынік рэформ эпохі расейскага цара Пятра I – клас расейскіх чыноўнікаў. Крывавы самазванец пакінуў пасля сябе самы мярзотны адкіды чалавечай пароды. Вялікі Гоголь толькі крыху адкрыў свету ўсю пачварнасць расейскага чынавенства, але яго камічны талент смехам прымірыў гэты клас з грамадствам. Пасля частковага распаду “імперыі зла” на Беларусі засталіся шматлікі установы, дзе засела армія былых савецкіх (тых жа расейскіх) чыноўнікаў. Стварыць новую нацыянальную ідэю для беларускага народа яны так і не здолелі. Таму былі вымушаны эксплуатаваць чужую – расейскую. А найбольш яскрава нэдарэчнасць чужынскіх традыцый прайвілася ў вайсковай справе. Праўда, дваццаціпяцігадовай салдатчыны цяпер няма, але затое захаваўся імперскі рэлікт – раённыя камісарыят. Чым жа займаюцца на Шуміліншчыне дзесяткі чыноўнікаў тэтай установы, якая па-ранейшаму месціцца ў дзвузлаварховым будынку на вуліцы Вакзальная. Ды практична, нічым. Карыстаючыся законамі прыгоннага права, якія дагэтуль не выкінулі з Канстытуцыі Рэспублікі Беларусь, яны заводзяць тоны

папер на гэтак званых ваенаабязаных – на ўсё мужчынскае насельніцтва з 14 гадоў. А затым штампуюць “повесткі” і збіраюць “призыў” і ў гэтым годзе, як і па ўсёй краіне, пракаціліся мерапрыемствы пад назвай “Дзень прызыўніка”. Ля будынка райваенкамата ўлады сабралі народ: службоўцаў райвыканкама, прадстаўнікоў ветэранскіх арганізацый, 37 маладых прызыўнікоў, актыўісташаў грамадскіх аб'яднанняў “Беларускі саюз афіцэраў”, “Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі”. Калона навабранцаў прайшла па цэнтральных вуліцах райцэнтра, маладзёны пабывалі на брацкіх могілках, краязнаўчым музеі. У гарадскім Доме культуры перад рабятамі выступіў намеснік старшыні райвыканкама А. М. Зайцаў. Анатоль Мікалаевіч заклікаў будучых салдат выконваць усе загады камандзіраў і начальнікаў. Няблага было б, каб пасля службы усе хлопцы вярнуліся назад, на родную Шуміліншчыну. Мерапрыемстваў удалося – самадзейныя артысты далі канцэрт, а затым прызыўнікам уручылі позывы і каштоўныя падарункі.

А Прылуцкі.

Эканомія на смерці

“Лишилі бы не было войны” – любяць казаць савецкія беларусы, калі разважаюць пра цяжкія жыцця. А запаслівыя шумілінцы ў час эканамічнага крызісу рыхтуюцца да адыходу ў “жыццё вечнае” старымі, праверанымі гадамі звычкамі. Многія бабулькі здаўна захоўваюць у шафах адзенне “на смерць”, некаторыя пенсіянеры самі сабе загадзя майструюць труны і крыжы. Нічога дзіўнага – так некаторыя людзі рыхтуюцца да асабістых хайтур. А нядайна пачасціліся выпадкі ў ААТ “Вітгран”, калі жыхары Обалі і Шуміліна загадзя заказвалі помнікі. На помніках выбіваюць прозвішча і дату нараджэння. А дату смерці плануюць падпісаць потым, калі заказчык ляжа ў дамавіну і будзе адвезены на могілкі. А можа так і трэба? Калі жыць не даюць, дык можа ўдасца хоць памерці па-людску.

С. Горкі.

Новыя магчымасці Рэгіянальнага сایта

Усусветнай павуціне абаніўся партал <http://belarda.org> на якім і дзеянічае сайт <http://haradok.belarda.org>.

Зараз рэгіянальны сайт падобен на агульнавядомыя парталы <http://www.svaboda.org/> або <http://naviny.by/>.

На дадзеным сайце размяшчаюцца нумары нашай газеты «Світанак» разам з іншымі недзяржаўнымі выданнямі рэгіёна ў раздзеле “Файлы архіў” на старонцы: <http://haradok.belarda.org/index.php?id=7>, адкуль вы можаце спампаваць любы нумар «Світанак».

Адначасова з гэтым спрошчана працэдура каментавання артыкулаў, якія размешчаны на сайце – дастаткова толькі кілінцу пад артыкулам опцыю “прыслыць каментар”, напісаць каментар і адправіць. Гэта адзін з самых простых способаў каментавання артыкулаў на сайтах.

На сайце таксама з'явіліся вокны з інфармацыяй аб найбольш чытаемых артыкулах раздзела “Рэгіянальныя навіны”, а таксама інфармацыя аб ходзе каментавання навін.

З захаваннем раздзела “Карысная інфармацыя”, “Апытаць”, “Надворье на зойтра” дадалася опцыя “Курсы валют”. Адначасова з гэтым з'явіўся раздзел “Рэклама ад Google”, дзе маецца прамы выхад на спецыялізаваныя сайты па тэмах: “ЧАСТНЫЕ ФОТО”, “МИНСК”, “ДЕПОЗИТЫ БАНК”, “ПОГОДА БЕЛАРУСЬ”, “ФОТО ГАЛЕРЕІ”.

Але больш не пераконваем ў вартасцях сайта, а запрашаем да яго наведвання і ўдзелу ў карыснай справе. Дасылайце свае навіны адміністрацыі сайта!

Бясплатная абвестка

Змест абвесткі (аб чым абвестка і каардынаты)

Даныя аўтара: прозвішча, імя, контактны адрас або тэлефон (імя, прозвішча ў абвестцы не указваюцца)

I СТРУХЛЕЛАЯ СПАДЧЫНА З'ЯДАЕ БЮДЖЭТ

Адной з асаблівасцяў нашага раёна сталі... закінутыя хаты. Праблема стала больш актуальнай пасля ўказа кіраўніка дзяржавы № 70 "Аб мерах па ўпарядкаванню ўліку і скарачэнню пустуючых і лядашчых дамоў з гаспадарчымі і іншымі пабудовамі ў сельскай мясцовасці". На базе Светласельскага сельсавета прыйшло гэтак званае выязное пасяджэнне прэзідіума райсавета. Справа ваздачу прадставіла старшыня раённага Савета дэпутатаў І. М. Новікова. Ірына Мікалаеўна ўхваліла дзеянісць кіраўнікоў сельскіх Саветаў па навядзеню парадку на зямлі. Апошнія

два гады асаблівых перашкодаў па зносу струхлелых дамоў не было. Прычым дапамаглі даволі жорсткія падыходы, вызначаныя заканадаўствам. Усе спадчыннікі, якія хочуць выкарыстоўваць не-жылья дамы пад дачы, павінны быті падаць адпаведныя заявы і ўзяць на сябе абавязкі па навядзенню парадку. Астатнія закінутыя будынкі аўтаматычна залічваліся ў чаргу на знос. За пару гадоў былі знесены 523 пабудовы з 640 выяўленыхіх пустуючых ці струхлелымі. Разам з тым амаль што не было спрэчных пытанняў мясцовых уладаў са спадкемцамі ці гаспадарамі – усяго 8 спраў раз-

гледжана ў судовым парадку. Ламаць – не будаваць. Ідеальны варыант – зварот улады да прыватніка, які сам разбірае сваю непатрэбную хату. Аднак у яго не ёсце магчымасці для выканання работы на належным узроўні. Пасля знесенага дома заўсёды застаецца фундамент. Разбіраць і закапаць яго без таго ж бульдозера немагчыма, а спецыялісты ў прыватніка няма. Таму пазбавіца ад непатрэбных хат даводзіцца з дапамогай дзяржавы. 230 пабудоў у раёне былі знесены за бюджетныя сродкі. Прынамсі, гэта немалая грошы, калі зыходзіці з таго, што ў сярэднім на кожны

закінуты "аб'ект" патрэбна 600 тысяч рублёў без уліку транспартных сродкаў. Асноўнай крэйніцай сродкаў для ліквідацыі аварыйных будынкаў застаецца мэставыя датацыі. Магчыма сродкаў не так шмат, як хацелася б, але альтэрнатывы тут па сутнасці няма. Грошы з вобласці ідуць на раёны, а ў сваю чаргу адтуль – размяркоўваюцца па сельсаветах. Дзякуючы ім удаўся поўнасцю выкананы праGRAMA па ліквідацыі старынны ў Каўлякоўскім сельсавете, наведзены парадак па гэтаму паказчыку ў Дабейскім, Лайжанскам і Светласельскім сельсаветах

Я. Вайтовіч.

ПРОСТОЙ ЧЕЛОВЕК НЕ МОЖЕТ ЖАЛОВАТЬСЯ?

Сначала квартиру дали, а потом — забрали...

Разбирать жалобы — дело малоприятное. Каждая сторона в конфликте старается доказать только свою правоту. Не так легко выяснить, кто все же прав, а тем более — разрешить конфликтную ситуацию. В таком нелегком положении оказалась корреспондент «НС», когда отправилась в Шумилино по жалобе Нины Никифоровой. Она чуть ранее обратилась со своей обидой на местную власть к помощнику Президента Республики Беларусь – главному инспектору по Витебской области Виктору Пилипцу. А Виктор Иванович предложил вникнуть в ситуацию и журналистам.

Суть жалобы — самый жизненный и болезненный вопрос — квартирный. Нина Никифорова приехала в Шумилино из Украины. В родные места супруга. Родила двоих сыновей. Сначала семья снимала жилье, потом получила квартиру в одноэтажном доме. Впрочем, понятие «квартира» для жилого помещения площадью 25,5 кв. метра без коммунальных услуг — это громко сказано. Ведь здесь одна жилая комната 4 X 4 метра, кухонька с печкой и деревянная веранда. Но тогда были надежды, что со временем будет и новый дом, и лучшая жизнь.

На деле же оказалось по-другому. Муж стал пить, потом собрал вещи и исчез, оставив жену с двумя детьми. Без каких-либо алиментов. Нина Васильевна сама растила детей, покупала все необходимое, искала более оплачиваемую работу и ждала своей очереди на лучшее жилье.

Дети росли, старшему исполнилось 16, младшему — 13, а очередь за 16 лет продвинулась ненамного. Да и времена изменились. Бесплатного благоустроенного жилья уже не стало, а построить квартиру за свой счет Н. Никифорова не имела возможности. Это просто нереально при ее доходах в 300 тысяч рублей в месяц. Поэтому, когда в доме освободилась смежная квартира (чуть больше размером, чем ее), а потом около года пустовала, женщина пошла в райисполком просить предоставить это жилье ей.

— Я была доведена до отчаяния. Комнатка, в которой мы живем, маленькая, детям приходится спать на одной кровати, моя стоит впритык. Стол еле втиснули, чтобы было за чём делать уроки. В комнате не пройти. Можно только спать и сидеть, — рассказывает Нина Васильевна.

В райисполкоме ей пошли навстречу — выделили это жилое помещение. Вне очереди. Это произошло в феврале 2007 года. Н. Никифорова прорубила дверь в соседнюю квартиру и занялась ремонтом. С него-то и начались споры, которые довели в конце концов до суда.

Работники отдела жилищно-коммунального хозяйства райисполкома утверждают, что квартиру Никифоровой выделили с условием, что она ее отремонтирует. Этого и Нина Васильевна не отрицает. Но она не предполагала, что ей это будет не под силу и не по средствам. Покрасить, поклеить обои смогла и сама, а вот пол перестелить, разбитую входную дверь заменить, дыры между окнами и стеной залатать должен, по ее мнению, собственник жилья. Оно ведь государственное. Написала заявление с просьбой заменить оконные рамы, двери и отремонтировать веранду, которая уже прогнила и покосилась. Получила ответ, что на это нет средств.

— По плану капитальный ремонт этого дома (№ 72 на улице Ленинской) намечен на 2012 год, — говорит начальник отдела ЖКХ райис-

полкома Василий Селезнев. — Никифорова усугубила его и без того плохое техническое состояние жилья — самовольно прорезала дверь в несущей стене. А потом забросала всех жалобами.

Да, Нина Васильева стала обращаться в вышестоящие организации с просьбой помочь решить вопрос о ремонте, так как на местном уровне в этом ей отказали. «Я же не евроремонт просила, а элементарно залатать дыры», — говорит она и сейчас. А в официальных письмах должностных лица райисполкома на жалобы Н. Никифоровой отвечали неизменное: «При комиссии обследования квартиры было установлено, что оконные рамы и двери находятся в удовлетворительном состоянии». И все же в квартире переложили печь, заменили возле нее пол и лаги в коридоре. А вееранда — общая для всего дома, ремонтировать ее частично никто не будет, нужно ждать капитального ремонта...

Через четыре месяца, видимо, устав разбирать жалобы, райисполком отменил свое решение о выделении жилья, сославшись на то, что квартира Никифоровой была представлена внее очереди, данное жилье требует значительных затрат по ремонту, который не может быть произведен в ближайшее время.

В июне 2007 года Н. Никифорову дополнительного жилья лишили. А когда она отказалась освобождать квартиру, ЖКХ подал иск в суд, в котором ходатайствовал в связи с отсутствием у ответчицы оснований занимать жилое помещение признать договор его найма недействительным. Отсутствие оснований — это то, что квартира ей была предоставлена самим же райисполкомом с нарушением порядка очередности. Сразу нашлись желающие занять это жилое помещение — многодетная мать. В очереди на улучшение жилищных условий она стояла дольше (дети уже стали совершеннолетними), чем Никифорова, и согласилась переехать вдвоем с ребенком-инвалидом в дом по улице Ленинской.

В очереди на улучшение жилищных условий в Шумилино стоят более 300 человек. Некоторые по 30 лет. Конечно, жилье в районном центре строится, но не все могут его приобрести даже с помощью льготного банковского кредита, некоторые ждут социальных квартир. Но в это же время в районном центре немало пустующих домов и квартир. По одним подсчетам 24, по другим — 26. Некоторые не заселяются с 2000 года. Недавняя прокурорская проверка по этому вопросу закончена, результаты ее направлены в прокуратуру области и облисполком для принятия мер. Еще в ходе ее пять жилых помещений из числа пустующих были переведены в разряд подменного фонда.

В ЖКХ такое положение объясняют тем, что всё пустующее жилье нуждается в ремонте, а средств на это в казне нет. Как сообщила главный специалист отдела ЖКХ райисполкома Людмила Картынник, и освободившуюся квартиру в доме по улице Ленинской не собирались кому-либо предоставлять. Поэтому она и пустовала около года. В планах было постепенно расселять жильцов и ставить дом на капитальный ремонт. Теперь же неблагоустроенная квартира вдруг стала пользоваться таким спросом! Логику этих действий понять трудно. И если квартира действительно была в плохом состоянии, почему туда Никифорову заселили, а потом квалифицировали условия проживания как удовлетворительные?

Правда, сегодня никто и не скрывает, что если бы Никифорова не писала жалобы, спокойно бы жила на расширенной жилплощади

ди до сих пор. Ведь когда женщина получала смежное жилое помещение, сам директор предприятия ЖКХ района И. Штуро дал письменное заключение: «Конструкция дома позволяет расширить квартиру № 5 (принаследжающую Нине Васильевне на праве собственности — Т. П.). Дверной проем может быть выполнен в перегородке, не нарушая капитальную стену...». Сегодня же Н. Никифорову обвиняют в том, что она незаконно прорубила дверь в капитальной(!) стене.

В декабре прошлого года по решению суда Никифорову с детьми принудительно выселили с дополнительной жилплощади. В этом случае сделали все по закону. Райисполком отменил свое «ошибочное» решение о предоставлении жилья вне очереди. Как положено, в течение месяца был решен вопрос о заселении освободившейся квартиры новыми жильцами, которые не ставят условий о каком-либо ремонте.

В управлении жилищно-коммунального хозяйства облисполкома, куда мы обратились за комментарием по создавшейся ситуации, сказали, что райисполком сам виноват, но исправил свою ошибку. Теперь это законное решение отменить никто не вправе.

А Нина Васильевна надеется, что ей вернут смежную квартиру, в которую, кстати, новые жильцы переезжают не торопятся.

Но, говоря казенным языком, правовых оснований для какого-то особого отношения к решению жилищной проблемы Н. Никифоровой нет. Она не относится к категории людей, которым положено служебное или социальное жилье. Упрекнуть местную власть по существу не в чем. Теперь и работникам ЖКХ жить станет спокойнее: женщина не будет жаловаться во все инстанции на то, что не делается ремонт в квартире государственного жилого фонда. С жалобщиками иметь дело всегда хлопотно и малоприятно.

— Никифорова может меня даже при встрече в магазине оскорбить, а я не имею права, поскольку она жалобу очередную напишет. Из-за нее мы и так получили неприятности, — говорит начальник отдела ЖКХ райисполкома.

За то, что Н. Никифоровой выделили квартиру вне очереди, Л. Картынник получила выговор. Это, согласитесь, неприятность. Но как тогда называть то, что пережила Н. Никифорова, когда ее с детьми выселяли из квартиры?

— Вместо того, чтобы помочь женщине, одной воспитывающей двоих несовершеннолетних детей, сделали из нее жалобщицу, — высказал мнение один из чиновников, который попросил не называть своего имени.

Вообще же людей на стороне Никифоровой оказалось немного. Большинство обвиняет ее в неблагодарности: мол-де, ей дали жилье, а она еще чего-то хочет. Вот и осталась у разбитого корыта. Почти все, с кем я разговаривала, не пытались даже скрыть, что причина, по которой женщину лишили смежной квартиры, которая особо никому не была нужна и год пустовала, одна — ее жалобы насчет ремонта.

Татьяна Пастернак, «Народное слово».

Ад рэдакцыі. По законодательству граждане делают обращения к органам власти. Жалобы пишутся в суд на действия, ущемляющие права гражданина. К сожалению, наши бюрократы все обращения рассматривают, как жалобы и занимают позу обиженных. Вот и здесь поступили по принципу: и сам не гам и другому не дам. А где христианское сострадание, помочь властимущих?

НЕ ЗАБЫЛІ РОДНУЮ МОВУ

На вялікі жаль, зараз для большай часткі гаражан-беларусаў роднай мовай з'яўляецца руская. Што ж да пакалення, якое нарадзілася ў 80-90-я гады мінулага стагоддзя, для іх беларуская мова «чужая», нязвыклая, немілагучная. І трэба неяк выхоўваць павагу і любоў да яе, бо без гэтага немагчыма ні духоўнае пераўладкаванне, ні маральнае адраджэнне нашага грамадства. У шумілінскай сярэдняй школе № 2 адбылося свята, прысвечанае пераможцам алімпіяды. Да сталой з прысмакамі запрасілі ўсіх: вучняў, настаўнікаў, бацькоў. Сапраўднымі героямі свята сталі настаўніца беларускай мовы і літаратуры Ала Анатольеўна Навуменка і яе вучаніца Дар'я Кудраўца. Яны прывезлі ў школу шмат дыпломаў, дзе былі адзначаны іх перамогі на алімпіядах. Прыемнае тое, што менавіта ў конкурсах па роднай мове гадуеца школы эліта. А калі родная мова будзе гучаць з вуснаў роднай эліты, тады яе прэстыж падвысіцца. А тое, што самыя здольныя вучні цягнуцца да беларускіх, дае надзею на будучыню.

Самая страшная загадка

Да сярэдзіны 90-х гадоў XX стагоддзя абліяютым чэмпіёнам па алкагольным спойванні і выраджэнні была Расея. То, што здарылася з Беларуссю ў канцы XX стагоддзя і набірае моцы цяпер — гэта ёсць этнічная і народная катастрофа. На Беларусі за апошнія 5-6 гадоў рэзка пашырылася п'янства. Для парайнання: у Беларусі спажываецца больш за 13 літраў алкаголю ў год на аднаго жыхара. У Расеі — 11 літраў, на Украіне — 4,5. Навуковая і міжнародная прынятая норма алкагольнага парогу, пасля якога пачынаецца незваротны працэс выраджэння этнусу. Гандлёвыя арганізацыі Віцебшчыны прадалі на аднаго жыхара вобласці 9,6 літра алкагольнай прадукцыі ў пераліку на спірт. А як п'юць людзі ў нашым раёне? Не падвялі — у чатыры разы болей, чым у сярэднім па краіне. За 12 месяцаў 2008 года на кожнага жыхара нашага раёна спажываеца 48,8 літра гарэлкі і таннага пладова-ягаднага вінаграднага напою. Лічбы страшней статыстыкі, звязаныя з гэтай загаднай з'явай, няўхільна растуць. Летасць 14 дзяцей асірацелі пры жывых бацьках. 17 дзяцей з 12 сямей здадзены ў прытулак. 616 чалавек у мінулым годзе дастаўлены ў міліцыю за знаходжанне ў грамадскіх месцах у нецвярозым стане. 12 выпадкаў суіцыду — з іх 10 чалавек звялі рапунаць з жыццем, спажываючы спіртное. 13 чалавек памерлі ад атручэння спіртовымі сурагатамі, 5 чалавек згарэлі на пажарах п'яныя. На сённяшні дзень 667 чалавек знаходзяцца на прафілактычным уліку, з іх 25 падлеткаў, 128 жанчын. У аблівіканкаме прынялі рашэнне аб аблежаванай вытворчасці пладова-ягадных він. У Віцебскай вобласці узамен прадпрыемствы павінны наладзіць разліў якасных вінаградных він. І раённыя ўлады распрацавалі комплексныя меры барацьбы з алкагалізмам. Меры далі плён: трэць бюджэту — п'яныя грошы. Па-ранейшаму паліцыі магазінам рэгулярна пападаюцца пладова-ягаднымі напоямі. Чым больш галасоў на выборах за ўладу Лукашэнкі. Чарка, шкварка, інамарка — сэнс жыцця постсавецкага абывацеля.

С. Горкі.

ПОХОД ЗА "БУЛОЧКАМИ"

Aлександр Лукашенко уехал на 2 дня в Москву. За старшего в стране остался глава администрации Владимир Макей. Страна об этом, очевидно, не догадывалась, и в первый день отсутствия Лукашенко – 3 февраля – в разнос почему-то не пошла. Обошлось без ЧП, массовых протестов, забастовок и прочих форс-мажорных событий, при разрушении которых потребовалось бы проявить в полной мере качества руководителя страны.

Не было и желания чего-нибудь замутить – на улице стоял крепкий мороз.

Следующий день – среда, 4 февраля – и во все начались уныло. Первый замглавы администрации Наталья Петкович укатила в национальную библиотеку – ей пришлось участвовать, судя по первым откликам участников, в профанации под громким названием «Законодательство о СМИ как фактор развития национального информационного пространства» – круглый стол, организованный ради галочки для представителей ОБСЕ и Еврокомиссии с участием, в том числе, и представителей негосударственных СМИ.

Поиграть в «ладушки» было не с кем. И Макей решил проветриться, тем более что на улице по сравнению с предыдущим днем изрядно потеплело, да и поводов для активности в стране больше чем достаточно. Поскольку главу администрации ассоциируют с молодой командой либералов, Макей по понятным причинам остановился на директиве №2 (не с пьянством же ему бороться) – той самой, в которой написано много красивых и правильных слов о дебюрократизации и

одном окне, но не хватает раскрасок, раскладок, пазлов, загадок и инфографики.

Он сконцентрировал взгляд на потолке и ткнул пальцем в карту Минска. Не повезло Ленинскому району. Макей неспешно собрался и, выходя, сказал секретарю, что идет за булочками. Секретарь автоматически схватилась за трубку телефона, а в ее глазах читался вопрос: «Зачем, куда, кого, за что?».

Глава администрации якобы вопрос не заметил, лишив подчиненных возможности «зачистить от неприятностей» предполагаемое место посещения.

В поисках булочек Макей заглянул в расчетно-справочный центр по улице Свердлова, 19. Там он осмотрел информационный стенд, который, кто бы сомневался, не соответствовал требованиям. Но стенд – стендом, глава администрации не обнаружил «одного окна». Вернее, оно, окно было на месте, но надписи типа «все ушли на обед» или «технологический перерыв с 11-00... (по-видимому, до обеда)», хоть как-то демонстрирующей заботу о гражданах, на прибитых крест-на-крест досками не красовалось.

Макей решил подождать – солдат спит, служба идет. Ждать пришлось 20 минут.

«Нифигасе», – отметил для себя Макей и пошел дальше искать булочки. По известной лишь ему самому логике он заглянул в

госпредприятие ЖЭС-4. Нифигасе обнаружилось и там: директора ЖЭСа не было на рабочем месте, хотя в графике значилось время для приема граждан. По-видимому, за булочками отправились и большинство его подчиненных. Глава администрации решил спросить у толпившихся посетителей, зачем очередь. И услышав в ответ жалобы на грубое отношение к народу отсутствовавших в ра-

бочее время госработников, понял, что очередь явно не за булочками.

Дожидаться на этот раз он стал, так и с голову опухнуть можно. Макей, уходя, лишь мельком взглянул на информационный стенд, догадываясь что и там ничего интересного не прочитаешь.

Поиск булочек затягивался, а потому Макей решил пойти напролом – поинтересоваться в администрации Ленинского района, где же их продают. Макей уже начал было жалеть, что не спросил у своего секретаря, где их можно купить. Может иходить бы не пришлось по залеженным снегом улицам.

В администрации района царило уже знакомое «нефигасе»: не соблюдался график личных приемов граждан начальниками структурных подразделений администрации района, отсутствовали записи в журналах приема посетителей.

На информационном стенде администрации можно было узнать немало пикантностей из жизни мировых звезд, но только не о деятельности самой администрации. Отсутствова-

вала и информация о местах продажи булочек.

Макей начал терять терпение. Он зашел в кабинет к руководителю районной администрации Александру Борисенко и выплеснул ему в лицо свое негодование: «Есть четкие правила, определенные нормативными документами, и нарушать их никому не позволено».

Вернувшись в свой кабинет, Макей почувствовал, что предпринятых им усилий по дебюрократизации страны явно недостаточно. Он вызвал секретаря и поручил в ближайшее время подготовить ряд поручений для мэра Минска Павлова. Столичному градоначальнику придется устранять выявленные недостатки, а также уволить руководителей РСЦ и ЖЭСа.

Булочек Макей так и не купил, а потому пообещал, что в следующий раз отправится на их поиски не только в другие районы Минска, и вообще готов объездить ради этого всю страну. Но день заметно повеселел, да и к тому моменту уже вернулась Петкович.

Страна же была слишком занята своими проблемами, чтобы заметить дебюрократические усилия главы администрации: народ тихо на кухнях и в курилках жаловался на высокие цены, сокращение зарплат и вынужденные отпуска, Лукашенко бился за деньги в Москве, а Нацбанк не беспокоил граждан ошеломляющими сводками с валютного фронта.

И никому не было дела до булочек. А стоило бы, ведь случилось еще одно весьма незаурядное событие в политической жизни страны. Вот так, потихоньку, начиная с булочек...

Беларусь без Лукашенко или два дня в руках Макея

От «Погони» уже не колбасит

Всё путем. Вот и «Погоня» понемногу возвращается. Древний символ может стать основой герба Витебской области. Не в светлом будущем, а при нынешней власти. О такой перспективе БелАПАН сообщили в управлении идеологической работы Витебского облисполкома.

Указ продлил на неопределенный срок обсуждение, голосование и все такое прочее. Но симптоматично то, что чиновников уже не колбасит от одного вида исторической символики.

К слову, стилизованный всадник присутствует в гербах отдельных городов (Лепель, Верхнедвинск, Речица, Могилев) и даже Гомельской области (правда, вкраплен очень мелко, стыдливо). Хотя еще совсем недавно «Погоню» и бело-красно-белый флаг официальные идеологии примитивно клеймили как атрибутику политиков (на что от адептов получали: а садисты с красными звездами стреляли в затылок невинным людям в Куропатах!).

Не будем ломиться в открытую дверь, доказывая, что конный воин – символ более древний, органичный и близкий нашей истории, нежели слегка перелицованный образец сталинской геральдики.

Более того: рискуя предположить, что главный начальник где-то уже и сожалеет о бесшабашном решении 1995 года, когда по итогам референдума (безотказное оружие!) «Погоню» и бело-красно-белый стяг загнали в андергаунд.

Тогдашнее решение о возврате минимально подправленной символики БССР было сугубо конъюнктурным, заточенным под «братьское единение». Хмель дикого везения кружил голову. Казалось, что овладение Беларусью – пройденный этап, впереди – триумфальное вхождение в Кремль. Ну а историческая родина естественным образом растворится в восстановленном «совке».

Но, с одной стороны, с Кремлем получился облом, а с другой – здешнее начальство вполне вошло во вкус суверенного правления. Становиться губернаторами дураков нет.

В общем, Лукашенко сейчас ругает имперские замашки не хуже БНФ.

Это отнюдь не означает, что – вот, готова платформа для идейного братания между нынешней правящей элитой и ее политическими оппонентами. За некий цивилизованный минимум демократии, уважения к свободам и правам предстоит еще долгий бой.

Однако есть сферы, где давно пора не скрещивать шпаги, а действовать сообща. Причем, естественно, это зависит прежде всего от власти предержащих.

Как бы это доходчивее выразиться... Ладно, простите за грубую формулировку, но: тупая

война против белорускости потеряла для властей всякий рациональный смысл. Имея голову на плечах, национальное сегодня надо не дубиналом глушить, а наоборот – всячески поднимать на щит.

Когда перед Беларусью такие вызовы – от мирового кризиса до угрозы тихого поглощения, убогая казенная госидеология поможет как мертвому припарка. И наверху уже прекрасно осознали: набор лозунгов а-ля «свободы катит». Более того, он вреден, потому что мешает формировать белорусскую идентичность. Если хотим построить полноценную страну – надо растить нормальных, полноценных граждан, свободных от колониального синдрома.

Короче, самое время дать вертикали отмашку: все, ребята, генеральная линия меняется! Хватит маниакально выжигать «нацдемовщины», отныне – «Жыве Беларусь!».

Вынесем за скобки чистую политику. Посмо-

Еще совсем недавно «Погоню» и бело-красно-белый флаг официальные идеологии примитивно клеймили...

трите: за годы бесшабашных интеграционных игр большой пласт научной, творческой, педагогической элиты был оскорблен, унижен, загнан в андергаунд лишь за то, по большому счету, что эти люди видели Беларусь суворенной, белорусской. И потому не вписывались в концепцию «братьского единения». Как некогда крепкие хозяева на селе не вписались в сталинскую коллективизацию.

Авантюрный союзный проект, слава богу, прогорел. Время собирать камни.

Реабилитация поруганной символики – это не просто смена картинок на обложке паспорта. Это обращение к иной – не пропимперской, не заемной, а оригинальной концепции нашей истории. Где мы – не «ветвь», а нация. Где свой пантеон великих людей. Пусть дети знают, что наша история – это не только лапти, лучина да колтун в волосах. Что были и доблесть, рыцарство, титанизм просветителей.

Так что госиздательствам самое время вместо тоскливой идеологической макулатуры массовыми тиражами печатать, например, блестящие исторические книжки Владимира Орлова. Самое время наладить отношения

с опальным союзом писателей. Самое время восстановить в правах историков, изгнанных в свое время из институтов за «нацдемовщину». Пусть пишут и защищают диссертации, учат студентов. Самое время извиниться перед художниками, коих гнобили и вышивали с выставок за то, что вместо краснозеленого у них вырисовывалось бело-красно-белое. Пусть свободно пишут, рисуют, ваяют историю без изъятий – и выставляются в лучших залах.

Наконец, надо спасать, пока не поздно, язык титульной нации. Сейчас по-белорусски учатся только 18,4% школьников. Это катастрофа. В 1994-м было 69%. Нужно срочно возрождать белорусские классы, школы, создавать настоящий Белорусский университет. Государство найдет на этой ниве множество благодарных энтузиастов (только энтузиасты и могли все эти годы хранить мову).

Только не надо ля-ля типа «люди сами не хотят этого языка!» Просто люди рациональны. Массы не могут диссидентствовать, а сегодня белорусскоязычный – по определению диссидент.

Между тем я прекрасно помню начало 90-х, эту моду на белорускость. Тогда для молодежи это было стильно, круто. Родители видели перспективу и говорили чадам «давай-давай, за плечами не носить!». А чиновники показывали изумительные способности к мове, потому что на ней говорило высокое начальство. Это был стиль государственности. Яркий пример: генерал милиции Гриб, сменив Шушкевича на посту спикера, за считанные месяцы перешел со всесоюзного языка милицийских протоколов на сочный язык предков.

Заговори сейчас Лукашенко на белорусском – уверяю вас, вся вертикаль им за одну ночь овладеет. Причем на всякий случай – двумя вариантами (а вдруг прикажут на тарашкевиче? :) Да что там овладевать: неистребимый акцент наших деятелей свидетельствует: матчына мова – в генах :)

Ладно, не будем витать в эмпиреях. Конечно, чудес не будет. Но тренд, я полагаю, пойдет.

А для начала хорошо бы нашему начальству отказаться от определений типа «белорусы – это русские со знаком качества». Что и для русских обидно (выходит, они второсортные), и для белорусов (некий подвид, или как?).

Ни с каким мы не знаком. Мы просто другие. И дорога у нас своя.

Наши внутренние политические противоречия, конечно, никуда не денутся. И есть вещи, которые неизбежно будут разводить нас по идейным полюсам. Но всем нам – я очень на это надеюсь – важно оставить детям и внукам не филиал империи, а страну Беларусь.

Пытанье жыцьця і смерці

У Горадні скончыўся разгляд адміністрацыйнай справы Вольгі Гармаш, якую хацелі прымусіць дэмантаваць спадарожнікаву антэну на фасадзе дому на праспэкце Касманаўтаў.

Суд высыветліў, што антэна належыць яе мужу Максіму, ён яе усталяваў. Значыцца, Вольга Гармаш не зьяўляецца суб'ектам па гэтай справе, і таму разгляд справы спынены, — вырашила суддзьдза Тацяна Гергель.

Пасля заканчэння суду Максім Гармаш, муж Вольгі Гармаш, не хаваў, што яны з жонкай задаволеныя вынікамі разгляду адміністрацыйнай справы супрацоўніка.

Гармаш: «Тое, што мы перамаглі ў судзе, — я думаю, гэта першы такі прэзідэнт у нашай вобласці. Другое: суд стаў на абарону нашай пазыцыі нават у тым, што нашай сям'і былі нанесеныя сур'ённыя маральныя страты няправільнымі дзеяньнямі прадстаўнікоў шостага ЖЭСу. Дзіцячу настаўніцу міліцыі было загадана даставіць у суд з выкарыстаннем фізычнай сілы, як злачынцу».

Максім Гармаш зазначыў, што яны з жонкай напісалі хадайніцтва аб прыцягненіі да адказніцца супрацоўніка ЖЭСу № 6, якія склалі пратакол.

Гармаш: «Сёння было агучана рашэнне суду, што ў адрас камунальных службай будзе вынесена прыватнае азначэнне пра парушэнні і пра ліквідацію прычынай, якія спрыялі ўчыненню гэтых парушэнняў».

Кіраўнік юрдычнага аддзела жыльлёва-экслюзіватацыйнага прадпрыемства Кастрычніцкага раёну спн. Вішнеўская тлумачыла ў судзе, што ў пытаныні спадарожнікавых талерак для іх галоўнае — «бяспека грамадзянства». Вось што яна сказала пасля заканчэння суду:

“Калі ласка, з гэтymi пытанынімі — у архітэктуру. Так, у архітэктуру, мы не ўзаконіваем, мы эксплуатуем жылы фонды. Калі зваліца антэна, то мы будзем за гэта адказваць. Трэба, каб быў праект на усталяваньне антэн, каб яна адпавядала патрабаваныям адпаведным, каб яна была бяспечнай для грамадзянства, якія працьвятаюць у горадзе, каб яна не звалілася, не забіла чалавека”.

Паводле супрацоўніц камунальных служб, кожны ўладальнік антэн атрымае прадпісаныя аб дэмантажы. У яго застанецца таксама права яе ўзаконіц, але такога мэханізму пакуль няма. Як даведаўся Максім Гармаш, прадугледжаныя толькі санкцыі супрацоўніц тых, хто адмовіцца добраахвотна дэмантаваць тэлевізійную спадарожнікавую талерку.

«АДВЯЗІЦЕ ІХ У ВЁСКУ»

Лукашэнка пазіцыянуе сябе як цара і тым самым падрывае асновы павагі да закону. Піша Барыс Тумар.

У «Кінгарні «Наша Ніва» сёлета мае выйсці манаграфія прафесара Анджэя Сулімы Камінскага «Рэспубліка супраць аўтакратіі: Рэч Паспалітая і Расія, 1686—1697». Аўтар вывучаў дыпламатычныя контакты паміж краінамі ў перыяд, калі Расія ўваходзіла ў сілу, пачаўшы эксплуатацыю гіганцкіх калоній Сібіры і Уралу, а Рэч Паспалітая перажывала спад. Нават ад гэтых часоў сілы дзяржаўнага ладу краіны і адданасці яму нашых продкаў хопіць, каб РП пратрымалася яшчэ цэлае стагоддзе. Я згадаў пра гэтую кнігу, калі прачытаў аб прыгожым жэсце, зробленым Аляксандрам Лукашэнкам б лютага на нарадзе па ўдасканаленні крымінальнага заканадаўства.

Лукашэнка звярнуўся да міністра ўнутраных справаў Уладзіміра Навумава з загадам: «Калі ласка, заўтра вы іх адвязіце ў вёску, я вас прашу, няхай яны жывуць у вёсцы, а вы вядзіце сяваю крымінальную справу, — гэта пра трох палешкуў, якія ліччавалі ашалелага катаржніка, які не даваў спакою вёсцы. — Адвязіце людзей у вёску, і няхай працуць там, знаходзяцца ў сваіх сем'ях, а вы іх запрашайце і дапытайце, гэта для іх будзе лепш, чым сядзець у следчым ізаляторы».

У той жа дзень адвінавачваных прывезлі з СІЗА ў роднае сяло Пухавічы Жыткавіцкага раёну.

Звяртаючыся да старшыні Вярхоўнага суду Валянціна Сукалы, Лукашэнка ўказаў: «Я папрасіў бы, каб вы лаяльна вялі гэтую крымінальную справу. І вельмі вас прашу, пастаўцеся як да сваіх родных людзей. Ну нягоднік ён, людзей тэрарызуваў, цэлую вёску. Калі ўжо мужкі на гэта пайшли, напэўна, яны сапраўды абурнуныя былі, і ўсё ж простыя людзі на іх баку. Калі трэба прыняць рашэнне ў рамках заканадаўства, я гатовы прыняць,

але мне падаецца, вы без мяне там прымече рашэнне. Гэтых людзей трэба адпусціць, весці следства, няхай гэтае следства ідзе. І нават прашу публічна, не саромеючыся, суд, каб вы вельмі ўважліва паставіліся, і калі ёсьць магчымасць, падтрималі гэтых людзей. Нельга іх саджаци! Што гэта — вялікі чалавек загінуў? Па турмах тутляўся, прыйшоў і яшчэ тэрарызуе цэлую вёску».

Прыгожа сказана. Файнай папулісцкай інсцэнізацыяй перад тэлекамерамі. Сарказі таксама папуліст, але немагчыма ўяўіць сабе такі жэст у ягоным ажыццяўленні, ці нават у Буша, хоць той паходзіў з франціру, на якім суды лінчу колісъ былі дазволеныя заканадаўствам. У дэмакратычных краінах судовая ўлада незалежная ад выкананія. Гэта закон.

Манарх, якога стагоддзямі прызнавалі беларусы і якому былі верныя, — кароль Рэчы Паспалітай — не мог сваёй волія пакараць самага дэградаванага грамадзяніна, якім на той час быў шляхціч. Закон не дазваляў. Грамадзяніна мог пакараць толькі адпаведны суд.

Мілаваць кароль мог і карыстаўся гэтым правам — але толькі пасля рашэння суда.

З дзяржаваю атасамляўся грамадзяніне, а не кароль, якога яны абралі. «Дзяржава — гэта мы», лічылі грамадзяніне, і адпаведна дзеянічалі, і дзякуючы гэтаму Рэч Паспалітая была такім унікальным утварэннем, якое пратрымалася шмат стагоддзяў сярод мацнейшых і агрэсіўных суседзяў.

Зусім інакшым быў інстытут маскоўскага цара. Тут ужо ніякага «мы», акрамя «мы, цар Вялікі і Малыя і Белыя...». «Дзяржава — гэта я», больш за тое, у адрозненіе, скажам, ад караля сонца Людовіка XIV, цару належала не толькі заканадаўчая і выкананічая ўлада, але і судовая, ды яшчэ і сакральная роля.

Характэрнай рысай царскае сістэмы было тое, што менавіта цар меў манаполію на

ажыццяўленне правасуддзя:

ад ягона га імя і ягона ласкай, і Суліма Камінскі бліскучча апісвае, як гэта функцыянуала і што з гэтага вынікала.

Як прадамністраўшаваў іншы гісторык, Эдвард Кінан, расійскім чыноўнікам забаронена было згадваць неўраджай ці эпідэмі, бо гэта магло пашкодзіць царскай рэпутацыі. («Крызісу ў нас няма.») Забаранялася прызначаваць ваенныя паразы ці памылкі адміністрацыі, бо пад началам цара не бывае памылак. У выніку Расія трапляла ў бясконца кала хлусні (якое ў наш час называецца статыстыкай і рэйтингамі).

Самасуд на Палессі адбыўся ад таго, што сілавыя структуры самаўхіляюцца, бездзейнічаюць, працуяць неэфектыўна

— хто з нас з тым не сутыкаўся — перадусім праз дысфункцыйнальнасць сістэмы, у якой аператыўныя работнікі задыхаюцца ад перагрузкі пры адначасовай раздымутасці апарату палітычнага вышуку. Адбыўся таксама праз хібы ў законах, якія не дазваляюць ізалаўляваць тыпаў, як жыткавіцкі падпальшчык. І праз жахлівую сацыяльную дэградацыю рабскага вёскі.

Беларускі цар таксама мілую і карае. У цара можна дабіцца справядлівасці. Цар — бацька. Калі што не так, то цар праста пра гэта не ведае. Цар ніколі не памыляеца. Ён бездаркны. Вось які вобраз ствараюць Лукашэнку. Народны цар, «адзін з нас, вынесены наверх», заступнік простага чалавека («простыя людзі на іх баку»).

Архетып цара актыўна выкарыстоўвалася і выкарыстоўваецца Лукашэнкам пры реалізацыі ягоных палітэхнілагічных схемаў.

«Вы ў нас трошкі большы чым Бог», — калісьці трапна скапіў гэта берасцейскі ваявода. Сама выбраная мянушка «Бацька» адсылалае як да падняпроўскіх казацкіх атаманаў, так і да цара бацюхны, айца народу.

Як і цара, «Кіраўніка дзяржавы» не даз-

волена крытыкаўшаваць нават у малым. Ва ўсіх могуць быць «недочеты» — у Адміністрацыі прэзідэнта, у міністраў, у генералаў — але не ў цара.

Ну і як жа вялікаму цару можа гаварыць на мове малое націў? Не па чэсці...

Прэзідэнт можа памілаваць — але толькі пасля таго, як вынес сваё рашэнне незалежны суд.

Так дзейнічае ёўрапейскае правасуддзе. Пакуль будзе іншай, Беларусь будзе заставацца краінай тыранічнай.

Самадзяржаўшаваць Лукашэнка выйшла за рамкі аднаго толькі іміджу. На сёння Лукашэнка дэ факта тримае ў сваіх руках заканадаўчую, выкананічую і судовую ўладу. Фармальна замацаваны ў Канстытуцыі падзел уладаў не реалізуецца на практицы.

Які ён «ўрапейскі лідэр» пры такім стаўленні да права і нацыянальнае мовы, пры адсутнасці падзелу ўладаў?

Спагада моцным хлопцам з над Убарці не павінна засланяць ад нас абсалютную заганансць аўтакратычных прыёмаў з гледзішча дэмакратычнага ладу.

Патрэба мець у дзяржаве моцную, г.з.н. эфектыўную ўладу і падмацоўваць яе палітычнай папулярнасцю не дае права пра вам пагарджаць.

Як палітычны інстытут, кароль Рэчы Паспалітай быў «слабайшы» за расійскага цара. Аднак звярніце ўвагу, што ніводзін кароль і ніводзін ягоны нашчадак не быў забіты, не скончылі сваіх дзён у турме. Іх часам выганялі, пераабіралі, але не забівалі і не садзілі ў турму. У Расіі цароў труцілі, душылі, забівалі, памяшчалі ў манастырь, самі цары забівалі сваіх дзяцей — патэнцыйных змоўшчыкаў. Абсалютная цана абсалютнай улады.

Хачу звярніць увагу, што царская форма ўлады была ўласціва расійскай тыраніі, але не Беларусі з яе традыцыямі,

з аднаго боку, ВКЛаўскага рэспубліканізму, з другога, алігхархі.

Прышчапляць царызм нашай краіне — азначае палітычна і ментальна русіфікаць.

ПРИДЕТ СЕРЕНЬКОЙ ВОЛЧОК И...

Міністру внутренних дел Беларусі Владимиру Наумову надоело не спать ночами.

Массовыя аресты в Волковыске оппозіціонно настроенных активістов, известных местных предпринимателей, а также обыски в квартирах и гаражах членов БНФ, могут быть элементами задуманной министром внутренних дел Владимиром Наумовым спецоперации по изобличению организованной террористической группы.

За что задержаны бывшие политзаключенные Николай Автухович и Юрий Леонов, а также их бывший партнер по бизнесу Владимир Осипенко? За экономические преступления? Но за это они уже наказаны, отсидели в колониях несколько лет и досиживали оставшееся дома под милицейским надзором.

Зачем, даже в случае новых экономических преступлений, направлять в Волковыск большой отряд - 30 человек - бойцов спецотряда «Алмаз»? Все были вооружены до зубов и, как рассказывают свидетели, вели себя агрессивно и крайне нервно.

Наконец, для чего обыскивать частные квартиры, офисы, гаражи и перекапывать огорода? Явно искали не спрятанные бухгалтерские книги. Тогда, что?

Искали оружие и взрывчатку. Руководил операцией какой-то генеральский чин из Минска. Не удивлюсь, что это был сам министр Наумов.

Он не спит уже который месяц. Наумов публично поклялся меньше есть и не спать, пока не найдет тех, кто организовал взрывы самодельной бомбы на ночном президентском концерте летом 2008 года. Ради этого он собирает отпе-

чатки пальцев со всего мужского населения страны. Видимо, ему надоело ждать результата. Террористическую группу решили слепить из Волковысских ребят.

Автухович с товарищами - прекрасные кандидаты в террористы. Автухович - бывший «афганец». Он ненавидит нынешнюю власть и позволяет себе абсолютно резкие комментарии. Когда он говорит о Лукашенко, то не выбирает слова. В этом потоке обиженного, униженного, разорванного и оскорблённого воина и предпринимателя легко можно найти и угрозу физической расправы в адрес главы государства (например, «только снайпер спасет Беларусь, кто б его кончил»), и призыва к насилию (типа, «ну я его в...»), и призыва к насилиственному свержению власти и многое еще.

Николай Автухович уже достал местных чиновников, которые погрязли по уши в коррупции и воровстве. Вообще, все белорусские приграничные районы - это клоака, где царят бесстыжее воровство под прикрытием власти и местных силовых структур. Видимо, они решили, наконец, избавиться от Автуховича и подошли к делу творчески. Обычные кляузы не могли свалить уважаемого и авторитетного человека. Но если нарисовать заговор или террористическую группу, то дело выгорит. Оказалось, что фантазия у местных чиновников легко читаєма. По предварительной информации, Автуховича обвиняют в поджоге дома бывшего начальника РОВД Волковыска. Дом милиционера сгорел 5 (!) лет назад, но это ничего не меняет. Как говорится, из искры возгорится пламя, и маленький пожар районного масштаба раздуют до террористиче-

ских размеров.

Подельник Автуховича Юрий Леонов - тоже мужик резкий. Выйдя из тюрмы стал писать романы о криминальном беспределе в Беларуси. При чем писал он о политической верхушке страны. Заканчивал уже второе произведение. Чем - не террорист? Конечно, он подводил идеологическую базу под антизаконные действия группы водзителей из Волковыска. Я уже вижу заголовки в президентской газете - «Таксісты-террористы» или «Террористы по вызову». Нет, лучше - «Зеленоглазые убийцы из Волковыска!»

Такое уже было в нашей недавней истории. Помните, осенью 1997 года грохнули президента и друга и главного контролера Могилевщины Миколуцкага. Редкий был негодяй и вор. Его убили при помоці бомбы в подъезде. На похоронах президента приезжал под охраной бойцов «Альфы» в шлемах. Чтобы долго не мучаться, могилевские чекисты быстро состряпали дело и террористической организации. Они сделали главарем бывшего своего коллегу, который вел в Могилеве такую же беспощадную войну с властью и спецслужбами, как и Автухович. Этого человека арестовали и потом в следственном изоляторе убили. Группу даже незнакомых между собой молодых людей едва не подвели под расстрел. Их спасло чудо и вмешательство в дело журналистов. «Белорусская деловая газета» провела целое расследование этой истории, кому интересно - поищите в архивах.

И вот теперь мы можем стать свидетелями нового грандиозного шухера, новой страшной фальсификации. Лишь бы министр Наумов, наконец, высился.

“АКЕЛА” ПРАМАХНУЎСЯ Інвестыцый як не было, так і няма

Лонданскі інвестыцыйны форум абыўшоўся беларусам у суму большую за паймільёны даляраў.

Па ўдакладненай статыстыцы па прыцягнутых за мінулы год замежных інвестыцыях, практычныя вынікі ад масавага і шумнага беларускага дэсантаўання ў наўаколлях Пікадзілі пакуль не праглядаюцца, піша газета «Задзіннік».

За тры кварталы мінулага года (гэта значыць да беларускага дэбюту ў Лондане) увесь аўтамабільны ўзбітак засядаў на ўзбітку ў беларускую эканоміку сродкай склаў 5,2 млрд даляраў.

У тым ліку 1,9 млрд. даляраў прымых інвестыцый. Гэта значыць у сярэднім за квартал у краіну прыходзіла па 1,7 млрд даляраў замежных сродкаў.

Якія жа вынікі чацвёртага квартала, у якім па ідэі павіннія былі выявіцца хоць нейкія інвестыцыйныя ўсходы ад лонданскіх пленарных паседжанняў і фуршэтў? Усяго па статыстыцы ў эканоміку Беларусі за тры апошнія месяцы 2008 года паступіла менш за 1,3 млрд

</div